

Svenska Visförlaget. Adress: Tomtebodas station.

N:o 112

Vals ur Lergöken. Ack hur hvart sinne du tjuvar.

Han har aldrig varit kär.

Pelle med handklaveret, eller Handklaversvisan.

De' gjorde mamma, när mamma va' flicka.

Hinke, eller ljuft är att höra därpå.

Sandpåse-Visan,

**om 2 sandpåsar som blefvo begrafda
i stället för en kvinna.**

Sann händelse. Det värsta man hört i sitt slag

Vals ur Lergöken.

Ack hur hvart sinne du tjuisar, sommarkväll,
 när som din sagovind susar kring hvart tjäll,
 människan ömt du berusar och gör säll,
 ljusa och härliga midsommarkväll.
 Grön står hvar tufva i midnattsbrand,
 och vid backens strand
 sitta de unga hand i hand,
 kvickande ömt om lycksalighetsland,
 medan han ibland
 skrifver begges namn i sand.
 Björken böjer sin hjässa tyst och still,
 emot sommarus prinsessa, sippan lill,
 och i en underbar mässa hjälpa till
 tusen små fåglar med drill på drill,
 Ack, en så jublande midsommar-drill.

Hela den vida naturen, som andas frid,
 människan likasom djuren gläds därvid.
 Björken och granen och furan susa blid,
 allt är endrätt i midsommartid.
 Hvi skulle vi stackars trollväsen då ej som andra få
 glädjas åt midsommarn vi nu också.
 Ej ligger det något ondt däri när som inte vi
 göra nå't ondt med vårt trolleri.
 Dansen, små älfvor, i natten ömt och gladt,
 dansen kring land och kring vatten lek »ta fatt».
 fröjda ert sinne och skratten skratt på skratt
 allt uti underbar midsommarnatt,
 Ja, uti underbar midsommarnatt.

Obs. Denna och efterföljande 4 visor äro inlemnade af
 musikanten Breding. De öfriga är af Chr—w—lh

Han har aldrig varit kär.

Tillgif mig att midt i glädjens yra,
 när man muntert har på alla håll,
 jag min allvarstunga ej kan styra
 utan sjunger er en sång i moll;
 ∴: men det stack mig när man sa den där,
 den har aldrig varit riktigt kär. ∴:

Ack det fanns en gång en vacker flicka,
 skär och hvit som mjölk och krösmos,
 himlens Gud hvad jag på henne blicka
 där hon stod för mig som lifvets ros.
 Och hon såg mig och hon sa den der
 han som ser så löjlig ut är kär.

Våra vägar skildes här i lifvet,
 men det var en gång uppå en bäl
 blef det stora undret mig dock gifvet
 att få återse mitt ideal.
 Hon gaf akt på mig och sa den der
 är väst tokig eller också kär.

Ja, nu kunde jag min visa sluta.
 Flickan som så gränslöst kär jag höll
 fått för mycket utaf lifvet njuta
 och hon föll så gränslöst djupt hon föll.
 Och hon sa så bittert en sån här
 kan väl aldrig få en månaka kär.

Jo, ack jo, den gamla kärleksflamman
 var vid Gud den samma som förut,
 och nu är vi båda vigda samman
 och med det är denna visa slut.
 ∴ Jag den enda var i hennes sfär,
 som höll henne riktigt riktigt kär. ∴

Pelle med handklaveret.

För Pelle var en pojke som jag känt igen.
 För resten skall jag säga det är min bästa vän.
 Bland andra hans meriter så spelar han klaver
 allt uti granner takt och uti fint manér
 Var det lek bort i bygden nånstans
 så no_g var Pelle med der han och spelte upp till dans,
 och alla flickor som hörde på, de sa:
 O, jestans min Pelle va du spelar bra.

Det var på ett julkalas en gång hos riksdagsman
 och Pelle han var med der och spelte upp till dans,
 och klockarn dansa schottis med riksdagsmans Kristin
 och själfva länsman snurra kring som en babin.
 Nämndemansmora och vår gamle prost
 de lyste uti syna som Olesons feta ost.
 Och när de hade slutat, själfva prosten sa:
 o, djäklar i dig Pelle vad du spelar bra.

Då hände sig en gång och det var sent en kväll
 att Pelle hvart i sällskap med en finer mamsell,
 och Pelle tog klaveret och stämde upp en låt
 mamsella gick bredved och bara hörde på't,
 Men när han hade slutat i ett enda huss
 ho Pelle tog om halsen och gaf han en riktig puss
 Då skall du ha, så kärlekskrankt, hon sa,
 min lilla rara Pelle för du spelar bra.

Men som hon kysste Pelle så kom der fram en kar
 det spektorn på herrgårn och då hennes fästman var.
 Nu slår jag bums ihjäl dig, lill Pelle, han skrek.
 Men Pelle var i taga och han var inte vek
 spektoren klaveret midt i skallen fick,
 i hundra sinom hundra små bitar det gick.
 När sen jag träffte Pelle efteråt, han sa:
 den gången tror jag ändå jag spelte bra.

De gjorde mamma när mamma var flicka.

Jag kan inte annat än klaga och gråta,
 när jag har en mamma så sträng.
 Hvar morgon när klockan är sju får jag sopa
 och sen får jag bädda min säng.
 och sen får jag sitta der ensam och nicka
 för de gjorde mamma när mamma var flicka.

Och nu är jag redan en fjorton års snärta
 som ser och förnimmer och hör
 och därtill jag eger ett ålekande hjärta
 som klappar jag vet nog hvem för.
 Men jag är förbjuden på gossarna blicka
 för det gjorde mamma när mamma var flicka.

Jag sjöng på en visa om kärleken rika
 en dag när jag satt i min vrå.
 om kärlek, min flicka, hörs mamma predika,
 är något du ej bör förstå.
 På kärlekens vingar man lätt kan sig vricka
 för de gjorde mamma när mamma var flicka.

I kväll skall jag möta min Kalle på isen,
 ty det är mitt fasta beslut.
 Men mamma får ej ha ett nys om kurtisen,
 för då får Karl Göranson slut.
 Men smygvägar gå vi dit ingen kan blicka,
 för det gjorde mamma när mamma var flicka.

I tjugu år ser jag i frihet mig vandra
 fru Göranson heter jag då
 ett hus skall vi ha som är större än andra
 och midt uti stan skall det stå,
 Och der skall vi ha både jungfru och amma
 för de hade mamma när mamma blef mamma.

Hinke eller ljuft är att höra därpå

Och Hinke han talar i folkets hus, och ljuft är att
 höra därpå.

Han kallar en fähund och knöl burdus, och ljuft är
 att höra därpå.

Sen blir det diskussion som i mantal står, och ljuft
 är att höra därpå.

Tänk Hinke själf mest uppå huden får, och ljuft är
 att höra därpå.

Och Hetiman mot brännvinet drog i fält, och ljuft
 var att höra därpå.

Sen dess har man jämt på systemet skällt, och ljuft
 är att höra därpå.

Naturligtvis svarade Rubenson, och ljuft var att höra
 därpå,

sått make till brännvin fanns ej i mån, och ljuft är
 att höra därpå.

En granne till mig ett piano har fått, och ljuft är att
 höra därpå,
 man spelar där Vagner och Vagner blott, och ljuft är
 att höra därpå,
 så hemta en skattmas det veg en dag, och ljuft var
 att höra därpå,
 så tappa de lådan i trapporna, och ljuft var att höra
 därpå.

En bendräng han spelade handklaver, och ljuft är
 att höra därpå,
 såväl kväsarvalsen som annat mer, och ljuft är att
 höra därpå
 Så blef där ett slagsmål som ofta sker, och ljuft var
 att höra därpå,
 och någon klef mitt på hans handklaver, och ljuft
 var att höra därpå.

En anna bredvid mig en liten fått, och ljuft är att
 höra därpå,
 den lille han skriker på natten blott, och ljuft är att
 höra därpå.
 Då grälar dess fader naturligtvis, och ljuft är att höra
 därpå,
 så får den lille ordentligt med ris, och ljuft är att
 höra därpå.

Sandpåse-Visan.

*Om 2 sandpåsar som blefvo begrafda i stället för
 en kvinna.*

Melodi: Och Liss Olof Larsson till Stockholm fer.

En ny Köpenick har i landet stått opp, *)
 Bulle fille, Bulle fille, i landet stått opp.
 Hans namn det är Lindström, en målarekropp.
 Bulle fille, Bulle fille bom.

Försäkringsbolag har han kuggat i mängd,
 och underligt är att ej karl'n blifvit hängd.

På senare tid har en plan han uppgjort,
hvars-like man ej på århundraden sport.

Han lät i Borgstena sin fästnø bli krank,
Sén först hennes lif han försäkrat i bank.

Snart sprang han till doktorn, fick intyg därpå
att Ida var sjuk så hon knappt kunde gå.

En kort tid därefter nattvarden hon tog
af pastorn, den fromme. Da'n efter hon — »dog».

En lad's hon i kista och vittne såg på,
men märkte ej att det var sandpåsar två.

Till grafven af fyra bars kistan, och de
så svettiga voro, det kunde man se.

»En gräselig kista, så tung,» sa'd de två,
seno buro der bak och knappt orkade gå.

Men Lindström, den svarte, som främst gick i tet,
han skratta att han sig i tänderna bet.

»Hin djäklar anamma te kista,» sa'd en,
när kyrkgrinden uppnåtts, men tystnade sén.

Men värst var när presten han liktalet höll
och mullen, den svarta, på kistan nedföll,

och presten han sade: »Af jorden du kom,
till jord skall du varda, men dock vända om,

och uppstå till lif efter långvarig natt» —
Då kunde ej Lindström sig hålla för skratt.

Men likakaran skildes och allting blef tyst,
och minst på en vecka man hörde ej knyt.

Herr Lindström sin summa från banken fick ut.
Den spelet har vunnit, kan skratta till slut.

Men några påstodo sig liket ha sett
och att det med tåg till Borås sig begett.

Då öppnade dödgräfvare kistan, och då
i stället för Ida sågs — sandpåsar två.

Förfäran och skratt uti landet sig spred,
den döda, som gömt sig, hon skrattade med

De två blefvo gripna och det inom kort,
som andra till rättvisans bord fördes bort.

Och Lindström han skratta', ja han var så gla
och skröt inför rätten: «Jag allting gjort bra!»

Det säges om Lindström, att en gång ock han
sig låtit begrafvas, men uppstått som man.

Och Ida hon utfick försäkringen då.
På död och uppståndelse lefde de två.

*) Köpenick var en gammal skomakare i Tyskland som, år 1906, klädde ut sig i uniform och befallde kejsrerliga soldater att skydda sig medan han i en bana tillgrep flera tusen mark. Och när detta hade lyckats sade han till de om intet ondt vetande soldaterna: Tillbaka marsch! Skingren Er! Allt fertigt! Ingen i Europa hade förut hört maken till en sådan djerf tjuvhjeltetragd och denna utförd af en gammal skomakare.

Förl. & Svenska Visförlaget af Chr—w—ll.
Eftertryck förbjudes.

